

не на угнетенитѣ въ такъвъ случай. Войската като стрѣляше къмъ прѣдята на четата, лѣво и дѣсно крило се распрьсваха да заобиколятъ момчетата съ вѣйводата. Гърмежитѣ силно ехтахъ и нѣмо продължаваха до нейдѣ гласовѣтъ си. Насланийтъ дебелъ сиѣгъ и окитениятъ скрежъ по клоняститѣ букови дървета се ронеше отъ прѣхвърчанието на коршумитѣ прѣзъ гжститѣ имъ клоневе. Момчетата като видяхъ, че вѣйводата е злѣ раненъ и неможаше да стрѣля изгубиха куражътъ си. Войската сѣ стрѣляше. Вѣйводата извика Кондя и му каза: „вземи стрѣляй съ мойта кринла че живи щени изловятъ тѣзи душмани“. Кондю взе пушката, но като незнаеше да я отваря възвърна му: „немога да я запрыгамъ“. Вѣйводата начена да го учи: „удрай тамъ по пжиката и ще са отворе“. Той научи запрыганието ѣ стрѣлна около петъ патрона къмъ войската и уби двамина турски войници, които бѣха наблизе и караха напредъ си хванатитѣ Българи Нейковци. Войската се отбѣгли и взе отъ по-далечно расстояние да стрѣля къмъ другитѣ отъ четата, що имаха ловчийски оржия и бѣха се отдаличили съ знамето и неможаха да прѣстигнатъ до позициитѣ на своитѣ другари. Желчовъ цжкаше съ шишинето си, но напраздно. Дъждътъ бѣше имъ умокрилъ барутътъ и оржията. Г. Тиховъ, който имаше добра пушка, приближи да се съедини отъ къмъ страната на вѣйводата. Отъ тая страна се виждаше по-добрѣ распологътъ на войската, защото часть отъ нея бѣше се распорѣдила подъ пжтътъ, а другата—надъ него. Той се намѣсти задъ едно дърво близо до вѣйводата и взе да стрѣля. Удари одного отъ войскаритѣ, който горчиво изохка. Войската като видѣ че силно оржиие стрѣляше отъ това дърво, отправи изведнажъ единъ залпъ състоящъ отъ десетъ пушки. Георги като надничаше да измѣри и бѣше сѣдналъ